

♥♥
Dance

met

Mij

ROMAN

Jojo

Moyes

Auteur van Voor jou en Een leven na jou

Jojo Moyes

Dans met mij

Leesfragment

De Fontein

Eveneens van Jojo Moyes:

Verboden vruchten
Passie en parelmoer
Zee van verlangen
Walvisbaai
Nachtmuziek
De laatste liefdesbrief
Voor jou
Vier plus één
Portret van een vrouw
Een week in Parijs
Een leven na jou

Proloog

Haar gele jurk, oplichtend in de schemering, zag hij eerder dan haar; een baken aan het eind van de stallen. Hij bleef even staan want hij wist niet of hij zijn ogen wel kon vertrouwen. Toen ging haar bleke arm omhoog en boog Gerontius zijn elegante hoofd over de staldeur om het lekkers dat ze hem voorhield aan te nemen, en met ferme passen, half rennend, liep hij op haar af. De stalen neuzen van zijn laarzen tikten tegen de natte keien.

‘Je bent er!’

‘Henri!’

Toen ze zich omdraaide, had hij zijn armen al om haar heen geslagen; hij kuste haar en snoof de heerlijke geur van haar haar op. De zucht die hij daarbij slaakte leek wel vanuit zijn laarzen te komen.

‘We zijn vanmiddag aangekomen,’ zei ze met haar hoofd tegen zijn schouder. ‘Ik heb nog helemaal geen tijd gehad om me om te kleden. Ik zie er vast vreselijk uit... maar ik zat in het publiek en ik zag je even tussen de gordijnen door. Ik wilde je even succes wensen.’

Haar woorden tuimelden uit haar mond, maar hij hoorde haar toch nauwelijks. Hij was geschokt dat het meisje er überhaupt was; dat hij haar na al die maanden afwezigheid weer in zijn armen

voelde. ‘En moet je jou eens zien!’ Ze deed een stap naar achteren en liet haar blik van zijn zwarte pet over zijn onberispelijke uniform glijden, om vervolgens een denkbeeldig stofje van een van zijn gouden epauletten te vegen. Dankbaar merkte hij op dat ze haar vingers met tegenzin terugtrok. Hij verwonderde zich erover dat ze zich helemaal niet ongemakkelijk voelde, zelfs niet na al die maanden. Geen koketterie. Ze was volkomen argeloos; het meisje uit zijn verbeelding was weer tot leven gekomen.

‘Je ziet er prachtig uit,’ zei ze.

‘Ik... moet gaan,’ zei hij. ‘We gaan over tien minuten rijden.’

‘Ik weet het... Le Carrousel is zo geweldig. We hebben de motorrijders gezien, en de tankparade. Maar jij, Henri, jij en de paarden zijn absoluut de grootste attractie.’ Ze keek achterom naar de arena. ‘Volgens mij is heel Frankrijk uitgelopen om je te zien.’

‘Heb je... *les billets* ontvangen?’

Ze keken elkaar fronsend aan. De taal was nog altijd een probleem, al deden ze nog zo hun best.

‘*Billets*...’ Hij schudde zijn hoofd, geërgerd om zichzelf. ‘Kaartje. Kaartjes. Beste kaartjes.’

Ze keek hem stralend aan en zijn kortstondige ontevredenheid verdampte. ‘O, ja. Ik zit met Edith en haar moeder op de eerste rij. Ze kunnen gewoon niet wachten om je te zien rijden. Ik heb ze alles over je verteld. We logeren op het Château de Verrières.’ Ook al was er verder niemand in de buurt, ze vervolgde op fluis-tertoon: ‘Het is er ontzettend chic. De Wilkinsons hebben héél veel geld. Veel meer dan wij. Het was heel aardig van ze om me mee te nemen.’

Hij keek naar hoe ze praatte – werd afgeleid door de contouren van haar bovenlip. Ze was er. Hij legde zijn in witleren handschoenen gestoken handen om haar gezicht. ‘Florence...’ Hij haalde diep adem en kuste haar nog eens. Haar huid rook naar de zon, ook al was die al ondergegaan. Het was bedwelmend, alsof ze op de wereld was gezet om warmte uit te stralen. ‘Ik mis je elke dag. Eerst was er niets anders dan le Cadre noir. Maar nu... nu is niets meer goed als jij er niet bent.’

‘Henri...’ Ze streelde zijn wang, haar lichaam tegen het zijne. Hij voelde zich bijna licht in het hoofd.

‘Lachapelle!’

Met een ruk draaide hij zich om. Didier Picart stond bij het hoofd van zijn paard, met naast hem een staljongen die zijn zadel in orde maakte. Hij trok zijn handschoenen aan. ‘Als je je net zo veel bezig zou houden met paardrijden als met die Engelse hoer van je, dan kwamen we nog eens ergens!’

Florence kende niet zo veel Frans, maar ze zag de blik op Picarts gezicht en Henri zag dat ze wel kon raden dat wat de andere Fransman zei niet zo complimenteuzus was.

De vertrouwde woede stak de kop op, en hij verbeet zich. Hij keek Florence hoofdschuddend aan in een poging om haar duidelijk te maken hoe dom hij Picart vond, en hoe onbeduidend. Picart gedroeg zich al zo – beledigend, provocerend – sinds de reis naar Engeland, toen zij en Henri elkaar hadden leren kennen. Engelse meisjes hadden geen klasse, had Picart later in de mess uitgeroepen; Henri wist dat het voor hem bedoeld was. Ze wisten zich niet te kleden. Ze aten als varkens aan een trog. Voor een paar francs, of wat zo’n glas van dat smerige bier daar ook maar kostte, gingen ze met iedereen naar bed.

Pas weken later drong het tot hem door dat Picarts gal niet zo veel te maken had met Florence, maar alles met het feit dat hij binnen le Cadre noir aan de kant geschoven was voor een boerenzoon. Niet dat het daarom prettig was om aan te horen.

Picarts stem galmde over het terrein: ‘Volgens mij zijn er kamers te huur bij de Quai Lucien Gautier. Dat is toch iets netter dan een stal, *n’est-ce pas?*’

Henri greep Florences hand nog steviger vast. ‘Al was je de laatste man op aarde, dan nog was ze te goed voor jou, Picart.’

‘Weet je dan niet dat je elke hoer kan krijgen als je maar genoeg betaalt, boerenpummel?’ Picart trok een grimas, plaatste een perfect gepoetste laars in zijn stijgbeugel en sprong op zijn paard.

Henri wilde een stap naar voren doen, maar Florence hield hem tegen. ‘Liefste... ik moet nu naar mijn plaats,’ zei ze, en ze liep achteruit. ‘Jij moet je klaarmaken.’ Ze aarzelde, legde toen haar slanke, blanke hand in zijn hals, trok hem naar zich toe en kustte hem nog eens. Hij wist wat ze probeerde te doen: zijn gedachten bij Picarts gif wegtrekken. En ze had gelijk; met Florences lippen

op de zijne kon hij onmogelijk iets anders voelen dan vreugde. Ze glimlachte. ‘*Bonne chance, écuyer.*’

‘*Écuyer!*’ zei hij haar na, geamuseerd en geroerd omdat ze in zijn afwezigheid het juiste woord voor ‘ruiter’ had geleerd.

‘Ik ben het aan het leren!’ Met een ondeugende, beloftevolle blik wierp ze hem een handkus toe en toen was ze weg, zijn Engelse meisje. Ze holde terug door de lange stallen, haar hakken klikkend op de keien.

Le Carrousel, het jaarlijkse militaire festijn, markeerde traditiegetrouw het eind van een opleidingsjaar van de jonge cavalerieofficieren van Saumur. Zoals gewoonlijk zag het middeleeuwse stadje dat weekend in juli zwart van de mensen, die niet alleen kwamen om de promotie van de jonge cavalisten te zien maar ook de traditionele demonstraties van rijkunst, acrobatische kunsten met motorfietsen en de tankparade, hun enorme rompen nog gehavend door de oorlog.

Het was 1960. De oude garde was aan het wankelen gebracht door de opkomst van de popcultuur, de veranderende moraal en Johnny Hallyday, maar in Saumur had men niet veel trek in verandering. Het jaarlijkse optreden van de elite van tweeëntwintig Franse ruiters, een aantal van hen militairen, een aantal burgers, die samen le Cadre noir vormden, het hoogtepunt van het weekend van le Carrousel, was gegarandeerd binnen een paar dagen uitverkocht – aan de plaatselijke bevolking, aan hen die een sterk gevoel voor Franse historie hadden en, iets minder verheven, aan hen die geïntrigeerd waren door de posters die overal in de Loire-streek hingen en die ALLURE, MYSTERIE EN PAARDEN DIE DE ZWAARTEKRACHT TROTSEREN beloofden.

Le Cadre noir was bijna tweehonderdvijftig jaar eerder ontstaan, na de decimering van de Franse cavalerie tijdens de napoleontische oorlogen. In een poging om wat ooit als een eerste klas groep ruiters werd gezien opnieuw op te bouwen, werd er een school opgericht in Saumur, een stad waar al sinds de zestiende eeuw een ruiteracademie was gevestigd. Vanuit de allerbeste rijsscholen in Versailles, de Tuileries en Saint-Germain werd hier een groep instructeurs samengebracht om de grootse tradities van de hoge-

schooldressuur over te brengen op een nieuwe generatie officieren, en dit was altijd zo gebleven.

Met de komst van tanks en gemechaniseerde oorlogvoering werd le Cadre noir geconfronteerd met de vraag of zo'n mysterieuze organisatie nog wel nut had. Maar decennialang was geen enkele regering bereid geweest om op te heffen wat inmiddels tot het Franse erfgoed was gaan behoren. De ruiters met hun zwarte uniforms waren iconisch en Frankrijk, met zijn tradities van de Académie française, de *haute cuisine* en *couture*, begreep ook het belang van deze traditie. De ruiters zelf, misschien omdat ze inzagen dat ze een betere kans hadden om te overleven als ze een nieuwe rol voor zichzelf zouden claimen, verbreedden hun taakopvatting; naast het opleiden van cavaleristen opende de school ook haar deuren om haar uitmuntende vaardigheden en schitterende paarden te tonen aan het publiek, in Frankrijk en daarbuiten.

Dit was het Cadre noir waar Henri Lachapelle lid van was, en het optreden van deze avond was symbolisch gezien het belangrijkste optreden van het jaar, de thuiswedstrijd van le Cadre noir, een kans om de zwaarbevochten vaardigheden aan vrienden en familie te laten zien. In de lucht hing de geur van karamel, wijn en vuurwerk, en de warmte van duizenden rondsloeterende mensen. De Place du Chardonnet, in het hart van de École de cavalerie met haar elegante, honingkleurige gebouwen vulde zich met steeds meer mensen. De feestelijke sfeer werd versterkt door de julihitte, de bladstilte van de avond, de aanzwellende verwachting. Kinderen holden heen en weer met ballonnen en suikerspinnen terwijl hun ouders opgingen in de menigte die stond te kijken bij kraampjes waar men papieren windmolentjes en bubbelwijn verkocht, of gewoon in lachende groepjes over de grote brug naar de terrasjes aan de noordzijde van het stadje liepen. En steeds was er dat gegons van opwindend dat opsteeg uit het publiek dat zijn plaatsen rondom de *grand manège* al had ingenomen, de enorme zandarena waar het optreden zou plaatsvinden, en waar de mensen zich ongeduldig koelte toewuifden, transpirerend in de schemering.

'Attends!'

Toen Henri deze roep om aandacht hoorde, controleerde hij zijn zadel en hoofdstel, vroeg de *dresseur* voor de vijftiende keer of

zijn uniform recht zat en wreef toen over de neus van Gerontius, zijn paard, en bewonderde de lintjes die de stalknecht in diens manen had gevlochten terwijl hij prijzende en bemoedigende woordjes in de elegant getrimde oren fluisterde. Gerontius was zeventien, wat binnen de academie gold als bejaard, en hij zou binnenkort met pensioen gaan. Sinds Henri drie jaar geleden bij le Cadre noir kwam was Gerontius al zijn paard en ze hadden meteen een hartstochtelijke band. Binnen de eeuwenoude muren van de school was het niet ongebruikelijk om jonge mannen hun paarden op de neus te zien kussen, en ze lieve woordjes te zien influisteren. Als het geen paard maar een vrouw was geweest zouden ze zich ervoor schamen.

‘*Vous êtes prêts?*’ De *grand dieu*, de meesterruiter, beende naar het midden van de oefenarena, gevolgd door een coterie van *écuyers*, en zijn uniform met verguldsel en driehoekige muts toonden dat hij de hoogste in rang was onder de mannen van de school. Hij ging voor de jonge ruiters en hun onrustige paarden staan. ‘Zoals jullie weten is dit het hoogtepunt van het jaar. De ceremonie is al ruim honderddertig jaar oud, en de tradities van onze school nog vele jaren ouder. Die gaan zelfs terug tot Xenophon en de tijd van de Grieken.

‘In onze huidige wereld gaat het zo vaak over de behoefte aan verandering, over het afdanken van oude gewoonten ten gunste van gemak. Le Cadre noir gelooft dat er nog altijd ruimte is voor een elite, en vooral voor het streven naar uitmuntendheid. Vanavond zijn jullie ambassadeurs en zullen jullie laten zien dat waarachtige gratie, waarachtige schoonheid alleen mogelijk is als gevolg van discipline, van geduld, van mededogen en zelfopoffering.’

Hij keek om zich heen. ‘Onze kunst is er een die sterft zodra ze wordt geschapen. Laten we ervoor zorgen dat de mensen van Saumur het als een voorrecht ervaren om van zo’n spektakel getuige te mogen zijn.’

Er werd instemmend gemompeld, en toen begonnen de mannen hun paarden te bestijgen, frunnikten wat aan hun petten, wreven over niet-bestaande vlekjes op hun laarzen. Kleine gebaren om de spanning de kop in te drukken.

‘Ben je er klaar voor, Lachapelle? Niet te gespannen?’

‘Nee, meneer.’ Henri stond kaarsrecht en voelde dat de oudere man zijn uniform inspecteerde, op zoek naar onvolkomenheden. Hij wist dat zijn bestudeerde kalmte verraden werd door het zweet dat via zijn slapen in zijn stijve opstaande kraag drupte.

‘Het is geen schande om een beetje adrenaline te voelen bij je eerste Carrousel,’ zei hij terwijl hij Gerontius’ hals aaide. ‘Deze oude rot sleept je er wel doorheen. Dus jij doet de *capriole* tijdens het tweede groepsoptreden. En dan de *croupade* op Phantasme. *D’accord?*’

‘Ja, meneer.’

Hij wist dat de *maîtres écuyers* verdeeld waren geweest over de vraag of ze hem wel zo’n zichtbare rol moesten geven bij dit jaarlijkse optreden, gezien zijn gedrag van de afgelopen maanden, de ruzies, zijn volgens sommigen dramatische gebrek aan discipline... Zijn stalknecht had hem doorgespeeld wat er in de zadelkamer werd gezegd: dat zijn opstandigheid hem bijna zijn plek binnen le Cadre noir had gekost.

Hij had niet de moeite genomen zich te verdedigen. Hoe had hij hun duidelijk kunnen maken wat voor enorme verandering hij vanbinnen had gevoeld? Hoe kon hij hun zeggen dat voor een man die nog nooit een liefhebbend woord had gehoord, nog nooit een tedere aanraking had gevoeld, haar stem, haar vriendelijkheid, haar borsten, haar geur en haar haren niet alleen een afleiding waren, maar een obsessie die veel sterker was dan een intellectuele verhandeling over de finesses van het ruiterschap?

Henri Lachapelles jeugd was een door zijn vader gedomineerde wereld van chaos en wanorde. Voor hem bestond verfijning uit een fles wijn van twee franc en elke poging om iets te leren werd bespot. De cavalerie was zijn redding, en hij had zich opgewerkt tot hij werd voorgedragen voor een van de zeldzame plekken bij le Cadre noir, iets wat voor elke man het toppunt van zijn leven zou zijn. Op zijn vijftienvijftigste had hij zich eindelijk ergens thuis gevoeld.

Hij was een natuurtalent. Dankzij zijn jaren op de boerderij wist hij wat hard werken was. Hij kon goed met lastige paarden omgaan. Er was sprake van dat hij het uiteindelijk tot *maître écuyer* zou kunnen schoppen – en soms viel zelfs de titel van *grand dieu*.

Hij was er zeker van dat de ontberingen, de discipline, het pure plezier en de beloning van het leren genoeg voor hem zouden zijn voor de rest van zijn leven.

En toen had Florence Jacobs uit Clerkenwell, die niet eens van paarden hield maar die een vrijkaartje had gekregen om te komen kijken naar een optreden van de Franse rijsschool in Engeland, alles verpest – zijn gemoedsrust, zijn vastberadenheid, zijn geduld. Later in het leven, met het perspectief dat je krijgt op basis van ervaring, zou hij zijn jongere ik kunnen vertellen dat zulke hartstocht alleen te verwachten viel bij een eerste liefde, en dat zulke verpletterende gevoelens wel weer tot bedaren kwamen, en zelfs konden verdwijnen. Maar Henri – een eenzellige jongen met weinig vrienden die hem zulke wijze raad zouden kunnen geven – wist alleen dat hij vanaf het moment dat hij dat donkerharige meisje zag dat drie avonden achtereen zo verbaasd had zitten kijken langs de rand van de ring, nergens anders meer aan kon denken. Hij had zich aan haar voorgesteld, al wist hij zelf ook niet precies waarom hij op haar af gestapt was na zijn optreden, en elke minuut die hij niet bij haar was voelde als een ergernis, of erger nog, als een eindeloze, zinloze afgrond. En wat betekende dat voor al het andere in zijn leven?

Zijn concentratievermogen leek in één klap verdwenen. Toen hij terugkwam in Frankrijk begon hij vragen te stellen bij de leer, vond hij al die kleine details irritant en zinloos. Hij beschuldigde Devaux, een van de oudere *mâîtres écuyers*, ervan dat hij was ‘vastgeroest in het verleden’. Maar pas toen hij voor de derde keer op rij een training miste, en zijn stalknecht hem waarschuwde dat hij zou worden ontslagen, drong het tot hem door dat hij zichzelf in de hand moest zien te krijgen. Hij bestudeerde Xenophon en boog zich over diens beproevingen. Hij zorgde dat hij niet op enig manier opviel. Florences steeds frequentere brieven en haar belofte dat ze hem die zomer zou bezoeken stelden hem gerust. En een paar maanden later kreeg hij, misschien als beloning, de hoofdrol in le Carrousel: de *croupade* – een van de moeilijkste schoolsprongen die je als ruiter kon doen – waarmee hij Picart verdrong en deze jongeman uit de gegoede kringen nog verder beledigde.

De *grand dieu* besteedt zijn paard, een robuuste Portugese hengst,

en zette twee elegante passen in zijn richting. ‘Stel me niet teleur, Lachapelle. Laten we deze avond beschouwen als een nieuwe start.’

Henri knikte en kon door een plotselinge aanval van zenuwen geen woord uitbrengen. Hij besteeg zijn eigen paard, pakte de teugels vast, controleerde of de zwarte pet recht op zijn geschoren hoofd stond. Hij hoorde het geroezemoes van het publiek, het verwachtingsvolle *sst* toen het orkest een paar aarzelende noten begon te spelen. Hij was zich vaag bewust van zijn maten die elkaar succes wensten, en toen leidde hij Gerontius naar zijn plek, halverwege de rij van met militaire precisie opgestelde glanzende, met linten getooide paarden. Zijn rijdier wachtte gretig zijn eerste opdracht af terwijl het zware rode gordijn opengetrokken werd en hen uitnodigde de felverlichte ring in te stappen.

Ondanks het kalme, ordelijke uiterlijk van de tweeëntwintig ruiters en de gracieuze aard van hun publieke optredens, was het leven binnen le Cadre noir een beproeving, zowel fysiek als intellectueel. Dag in, dag uit voelde Henri Lachapelle zich uitgeput, was hij bijna in tranen van frustratie door de eindeloze correcties van de *maîtres écuyers*, zijn kennelijke onvermogen om de enorme, nerveuze paarden de hogeschoolsprongen volgens de hoge eisen te laten uitvoeren. Al kon hij het niet bewijzen, toch had hij gemerkt dat er een vooroordeel heerste jegens mannen die vanuit het leger bij de eliteschool waren gekomen, zoals hij, in plaats van via de ruitervedstrijden waar de leden van de Franse bovenklasse aan deelnamen, die zich zowel de luxe van topklasse paarden kon veroorloven als de tijd om aan hun vaardigheden te werken. In theorie was iedereen gelijk binnen le Cadre noir, en was er alleen onderscheid wat betreft rijkunst. Maar Henri wist maar al te goed dat deze gelijkheid niet dieper ging dan het kamgaren van hun uniform.

En toch, langzaam maar zeker, door van zes uur 's ochtends tot laat in de avond te werken, had de boerenknecht uit Tours zich een reputatie verworven om zijn harde werk en zijn vermogen zelfs met de lastigste paarden te communiceren. Henri Lachapelle, zo merkten de *maîtres écuyers* op vanonder hun zwarte petten, had een stille zit. Hij was *sympathique*. Dat was de reden waarom ze

hem naast zijn geliefde Gerontius ook Phantasme toegewezen hadden, een explosieve jonge grijze ruïen die nauwelijks een excuus nodig had om zich te misdragen. Hij had nogal in de rats gezeten over de beslissing om Phantasme de hele week zo'n rol te laten spelen. Maar nu, met de ogen van het publiek op hem gericht, de prachtige vioolmuziek in zijn oren, het gelijkmatige tempo van Gerontius' passen onder hem, voelde hij ineens dat hij, in de woorden van Xenophon, inderdaad *een man op vleugels* was. Hij voelde Florences bewonderende blik en wist dat zijn lippen straks haar huid zouden voelen, en hij reed dieper, eleganter en met een lichte toets waarbij hij zijn oude paard liet schitteren. De oren van het dier sprongen even naar voren van plezier. *Hier ben ik voor gemaakt. Alles wat ik nodig heb is hier.* Hij zag de vlammen van de toortsen aan de eeuwenoude muren hangen, hoorde het ritmische geklop van de paardenhoeven terwijl ze keurig aaneengesloten om hem heen liepen. In handgalop reed hij de grote manege door en ging op in het moment. Hij was zich alleen bewust van het paard dat zo prachtig bewoog, en zijn hoeven uitschopte op een manier waar Henri stiekem om moest lachen. Het oude dier liep zich uit te sloven.

‘Rechtop, Lachapelle. Je rijdt als een boerenkinkel.’

Hij knipperde met zijn ogen, wierp een blik op Picart, die naast hem kwam rijden, schouder aan schouder.

‘Wat zit je te wiebelen? Heb je jeuk gekregen van die hoer van je?’ siste hij zachtjes.

Henri wilde iets terugzeggen, maar hield zich in toen de *grand dieu* ‘Levade!’ riep, en de ruiters op een rij onder luid applaus hun paarden op hun achterbenen omhoog lieten komen.

Toen de paardenhoeven de grond weer raakten, reed Picart van hem weg. Maar zijn stem was nog duidelijk verstaanbaar: ‘Neukt ze ook als een boerin?’

Henri beet op de binnenkant van zijn lip en dwong zichzelf om rustig te blijven, en zijn woede niet tot in de teugels te laten doordringen, zodat het zijn zachtaardige paard zou aansteken. Hij hoorde de spreekstalmeester wat technische aspecten uitleggen van de schoolsprongen die de ruiters deden en probeerde zijn gedachten in bedwang te houden, om de woorden weg te laten stromen.

Zachtjes prevelde hij de woorden van Xenophon voor zich uit: ‘*Elke menselijke emotie ondermijnt de effectieve communicatie met het paard.*’ Hij zou zijn avond niet door Picart laten vergallen. ‘*Mesdames et messieurs*, in het midden van de ring ziet u nu monsieur De Cordon een *levade* uitvoeren. Zie hoe het paard balanceert op de achterbenen, in een hoek van precies vijfendertig graden.’ Henri was zich vaag bewust van het zwarte paard dat achter hem omhoogkwam, en van het plotselinge applaus. Hij dwong zichzelf om zich te concentreren, om de aandacht van Gerontius erbij te houden. Maar hij dacht steeds maar aan het gezicht van Florence toen Picart die obscene dingen over haar had geroepen, en aan de spanning die even zichtbaar was geweest. Wat nu als ze meer Frans verstond dan ze zei?

‘En nu ziet u Gerontius, een van onze oudere paarden. Hij zal een *capriole* uitvoeren. Dit is een van de meest veeleisende bewegingen, zowel voor het paard als voor de ruiter. Het paard springt in de lucht, en schopt met alle vier de benen tegelijk in de lucht.’

Henri hield Gerontius in met zijn teugels en gaf tegelijk een snelle aansporing met zijn voeten. Hij voelde dat het paard onder hem begon te schommelen, de *terre à terre*, de stationaire hobbelpaardbeweging waarmee hij de kracht opbouwde. Ik zal ze eens wat laten zien, dacht hij, en toen: Ik zal hem eens wat laten zien.

Al het andere viel weg. Hij was alleen met zijn paard, en de aanzwellende kracht. En toen, na het roepen van: ‘*Derrière!*’, bracht hij zijn zweep naar het achterste van het paard, zijn sporen tegen de buik, en Gerontius sprong op, de lucht in, en zijn achterbenen schoten horizontaal naar achteren. Henri werd ineens verblind door een muur van cameraflitsen, verrukte uitroepen van alle kanten, applaus, en toen liep hij weer in de richting van het rode gordijn na nog een glimp van Florence te hebben opgevangen, die was opgestaan om voor hem te klappen, haar gezicht een grote trotse glimlach.

‘*Bon! C’était bon!*’ Hij gleed al van Gerontius af, en wreef met zijn hand over de schouder van het paard terwijl de *dresseur* hem wegleidde. Hij was zich vaag bewust van de goedkeurende kreten, en toen van de tempoverandering van de muziek in de ring. Door een kier in het rode gordijn zag hij twee andere *écuyers* te voet hun

eigen kunsten uitvoeren, terwijl ze hun paarden met twee lange teugels in bedwang hielden.

‘Phantasme is gespannen.’ De stalknecht was naast hem komen staan. Hij had zijn dikke zwarte wenkbrauwen bezorgd samengeknepen. Hij riep het grijze dier dat om hem heen cirkelde tot de orde. ‘Houd hem in de gaten, Henri.’

‘Komt goed,’ zei Henri afwezig, en hij tilde zijn pet op om het zweet van zijn voorhoofd te wissen. De stalknecht gaf de teugels over aan de ruiter die naast hem stond te wachten en draaide zich toen weer om naar Henri om voorzichtig zijn pet weer af te nemen. Deze schoolsprong werd blootshoofds uitgevoerd om te voorkomen dat de ruiter werd afgeleid door een schuivende pet, maar Henri voelde zich altijd wonderlijk kwetsbaar.

Hij keek naar het staalgrijze paard dat voor hem uit de ring in reed, de hals al donker van het zweet, met aan elke schouder een ruiter.

‘Ga. Nu. Ga.’ De *dresseur* borstelde de achterkant van zijn jasje even snel en duwde hem toen de ring in. Drie *écuyers* stonden om het paard heen, aan elke kant van het hoofd eentje, en een bij zijn achterkant.

Henri beende het licht in en dacht dat hij op dat moment ook liever een paard vast zou willen hebben. Dat gaf vaste grond onder de voeten.

‘*Bonne chance!*’ hoorde hij zijn stalknecht nog zeggen voor diens stem door applaus werd verzwolgen.

‘*Mesdames et messieurs, voilà la croupade*, die stamt uit de cavalerie van de zeventiende eeuw, toen het werd beschouwd als een proeve van zadelbekwaamheid voor de cavalierist. Het kost vier tot vijf jaar voor men deze bewegingen onder de knie heeft. Monsieur Lachapelle zal Phantasme zonder teugels over stijgbeugels berijden. Deze schoolsprong, die nog dateert uit de tijd van de Grieken, is voor de berijder nog zwaarder dan voor het paard. Het is een elegantere versie van de rodeo, om het zo te zeggen.’

De mensen lachten. Henri, half verblind door het voetlicht, wierp een blik op Phantasme, wiens oog rolde door een mengeling van zenuwen en nauwelijks verholen woede. Het was van nature een acrobatisch paard en hij vond het niet prettig als men hem zo

stevig bij het hoofd vasthield, en het lawaai, de geluiden en geuren van le Carrousel leken zijn toch al zo aangebrande stemming nog verder aan te wakkeren.

Henri raakte de gespannen schouder van het paard aan. 'Ssst,' mompelde hij. 'Het is al goed. Het is al goed.' Hij zag dat Duchamp en Varjus, de twee mannen die bij Phantasmes hoofd stonden, een glimlach wisselden. Beiden waren bekwame ruiters die snel konden reageren op de plotselinge omslag van het humeur van een paard.

'Diep zitten, hè?' zei Varjus grijnzend terwijl hij hem in het zadel hielp. '*Un, deux, trois...* hop.'

Het paard was één bonk spanning. Goed zo, dacht Henri, terwijl hij rechtop in het zadel ging zitten. *De adrenaline geeft hem meer hoogte. Dat ziet er beter uit voor het publiek, voor de grand dieu.* Hij dwong zichzelf om rustig adem te halen. En toen, terwijl hij zijn handen achter zijn rug in elkaar vouwde in de traditionele rusthouding die hem altijd het gevoel gaf dat hij erbij zat als een gevangene, keek Henri pas naar achteren, en drong het tot hem door wie er bij Phantasmes achterkant stond.

'Zullen we eens kijken wat voor ruiter jij eigenlijk precies bent, Lachapelle?' zei Picart.

Hij had geen tijd om te reageren. Hij strekte zijn benen zo lang mogelijk uit en zijn gehandschoende handen grepen elkaar achter zijn rug vast. Hij hoorde de spreekstalmeester iets zeggen, en voelde de gespannen verwachtingen van het publiek.

'*Attends.*'

Varjus keek achter zich. Hij voelde de *terre à terre* onder zich opbouwen. '*Un, deux, derrière!*'

Hij voelde de drang van het paard en hoorde de plotselinge knal van Picarts rake zweepslag. Phantasme bokte, zijn achterkant schoot omhoog, en Henri werd voorovergegooid. Dat gebeurde met zo'n klap dat hij zijn handen nog maar net achter zijn rug kon houden. Het paard kwam tot bedaren en er volgde een golf van applaus.

'Niet slecht, Lachapelle,' hoorde hij Varjus mompelen terwijl die zich tegen Phantasmes borst schrap zette.

En toen, ineens, voor hij tijd had zich erop voor te bereiden,

klonk er nogmaals ‘*Derrière!*’ en Phantasmes achterbenen schoten omhoog en naar voren, zodat Henri’s armen dit keer opzij vlogen terwijl hij probeerde om in balans te blijven.

‘Niet zo snel, Picart. Zo gooi je hem uit het zadel.’

Gedesoriënteerd hoorde Henri Varjus’ geïrriteerde stem en het nauwelijks ingehouden gejammer van het paard, wiens rug hij onder zich voelde verstrammen. ‘Twee tellen. Geef me twee tellen,’ zei hij zachtjes, terwijl hij probeerde rechtop te gaan zitten. Maar voor hem dat gelukt was, hoorde hij nog een *pets*. Hij kwam hard en van bovenaf, en dit keer bokte het paard ongelofelijk. Henri voelde dat hij weer gelanceerd werd, en hij voelde een plotselinge, verontrustende afstand tussen zijn billen en zijn zadel.

Phantasme begon nu ook woedend zijwaarts te trekken en het kostte de mannen moeite om het hoofd van het paard vast te blijven houden. Varjus siste iets wat Henri niet kon verstaan. Ze waren bijna bij het rode gordijn. Hij ving een glimp op van Florence in haar gele jurk, en zag haar verwarring en bezorgdheid. En toen: ‘*Enfin! Derrière!*’ Voor hij rechtop kon gaan zitten, klonk er achter hem nog een luide knal. Weer werd hij naar voren geworpen. Zijn rug maakte een draai en Phantasme, woedend om dit roekeloze gebruik van de zweep, maakte een sprong voorwaarts en toen opzij, net op het moment dat Henri uiteindelijk toch uit balans raakte. Hij schoot over de ingevlochten manen van het paard en zakte toen ondersteboven. Hij probeerde Phantasme nog bij de nek te grijpen, maar het dier begon weer te bokken, waardoor Henri – met een hoorbaar *oef* – op de grond terechtkwam.

Daar lag Henri dan, zich vaag bewust van de commotie in de ring: de vloekende Varjus, de protesterende Picart, de lachende spreekstalmeester. Terwijl hij zijn hoofd optilde van het zand hoorde hij de laatste zeggen: ‘Zoals ik al zei: een bijzonder lastige schoolsprong om bij in het zadel te blijven. Volgend jaar beter, of niet, meneer Lachapelle? U ziet, *mesdames et messieurs*, er zijn soms jaren training voor nodig voor men aan de hoge eisen van de *maîtres écuyers* kan voldoen.’

Hij hoorde het *un, deux, trois*, en Varjus stond bij hem en siste dat hij weer in het zadel moest klimmen. Hij keek omlaag en zag dat zijn eerst zo smetteloze uniform onder het zand zat. Maar toen

sprong hij weer op het paard, legde zijn handen op zijn benen, en ze verlieten de ring onder een meelevend applaus. Het was het pijnlijkste geluid dat hij ooit had gehoord.

Hij was verdoofd van de schok. Hij hoorde voor zich de ruzie tussen Varjus en Picart, maar hij kon hen nauwelijks verstaan vanwege het oorverdoovende gegons van zijn kokende bloed.

‘Waar sloeg dat op?’ vroeg Varjus hoofdschuddend. ‘Er is nog nooit iemand van zijn paard gevallen tijdens *la croupade*. Je hebt ons allemaal voor schut gezet.’ Het duurde even voor het tot Henri doordrong dat Varjus het tegen Picart had.

‘Het is toch niet mijn schuld dat Lachapelle hooguit dat paard van een Engelse kan berijden, en verder niet?’

Henri gleed van Phantasme af en liep naar Picart toe. Hij was zich niet eens bewust van de eerste vuistslag, alleen van het luide gekraak toen zijn knokkels de tanden van Picart raakten en hoe lekker het voelde, de wetenschap dat er iets gebroken was, lang voordat de pijn hem zei dat het weleens zijn eigen hand kon zijn. De paarden hinnikten verschrikt en sprongen weg. De mannen schreeuwden. Picart lag languit in het zand met zijn hand tegen zijn gezicht gedrukt, zijn ogen groot van schrik. Toen kwam hij overeind en ramde Henri met zijn hoofd tegen de borst, waardoor Henri geen lucht meer kreeg. Een grotere man zou hierdoor gevelde zijn, maar Henri was maar 1 meter 75 en had het voordeel dat hij in zijn jeugd voortdurend slaag had gekregen, en bovendien ook nog eens zes jaar bij de Nationale Garde had gezeten. Binnen een paar seconden zat hij boven op Picart, en begon het gezicht, de wangen en borst van zijn jonge collega met zijn vuisten te bewerken, gedreven door alle woede die hij de afgelopen maanden onderdrukt had.

Zijn knokkels vonden iets hards en versplinterden. Zijn linker-oog ging dicht toen er een rake klap op landde. Zijn mond zat vol zand. En toen werd hij door handen weggesleurd, afgeklopt. Er klonken woedende stemmen, die oversloegen van ongeloof.

‘Picart! Lachapelle!’

Terwijl zijn blik vervaagde en weer scherp stelde, en hij opstond, spugend en zwaaiend op zijn benen, de handen zijn armen vastgrepen en zijn oren zich vulden met het adagio van de strijkers aan de

andere kant van het gordijn, kwam de *grand dieu* voor hem staan, zijn gezicht vuurrood van woede. ‘Wat. Is. Dit. In. Godsnaam?’

Henri schudde zijn hoofd en zag de bloeddruppels die hij daarbij verspreide. ‘Meneer...’ Hij hijgde, en was zich nu pas bewust van zijn kapitale fout.

‘Le Carrousel!’ siste de *grand dieu*. ‘Het toppunt van elegantie en waardigheid. Van disciplíne. Waar is je zelfbeheersing gebleven? Jullie twee hebben ons te schande gemaakt. Ga terug naar de stallen. Ik moet dit optreden afmaken.’

Hij besteeg zijn paard terwijl Picart langs hem strompelde, met een zakdoek tegen zijn asgrauwe gezicht gedrukt. Henri keek hem na. Langzaam drong het tot hem door dat het in de ring achter het gordijn vreemd stil was. Ze hadden het gezien, besepte hij ontzet. Ze wisten het.

‘Twee paden.’ De *grand dieu* keek op hem neer vanaf de Portugese hengst. ‘Twee paden, Lachapelle. Dat heb ik je de vorige keer gezegd. Je had de keuze.’

‘Ik kan niet –’

Maar de *grand dieu* was al weggereden, het spotlicht in.

1

*‘Het steigeren van een paard is zo iets wonderbaarlijks dat niemand,
jong noch oud, zijn ogen ervan af kan houden.’*

Xenophon, *Over de rijkunst*, circa 350 voor Christus

AUGUSTUS

De trein van 06.47 naar Liverpool Street was afgeladen. Belachelijk dat een trein zo vroeg in de ochtend al zo vol zat. Natasha Macauley ging zitten, nu al oververhit, ondanks de koelte van de ochtend, en mompelde een verontschuldiging tegen de vrouw die haar jas onder haar uit moest trekken. De man in pak die achter haar de trein in kwam wrong zich in een gat tussen de passagiers tegenover haar, en vouwde meteen zijn krant open, zonder te merken dat hij daardoor het boek van de vrouw naast hem deels afdekte.

Het was een ongebruikelijke route naar haar werk: ze had die nacht in een hotel in Cambridge geslapen na een juridisch seminar. In haar jaszak zat een bevredigend aantal visitekaartjes van advocaten; ze hadden haar gecompimenteerd met haar speech, om vervolgens te zeggen dat ze in de toekomst eens moesten afspre-

ken over mogelijk werk. Maar de goedkope witte wijn die zo rijkelijk had gevloeid had haar maagpijn bezorgd, en ze dacht: had ik maar wat ontbijt genomen. Ze dronk anders nooit, maar op zulke bijeenkomsten, waar je glas werd bijgevuld terwijl je afgeleid was door het gesprek, kon ze nooit bijhouden hoeveel ze precies achteroversloeg.

Natasha hield haar plastic bekertje met koffie stevig vast en wierp een blik in haar agenda. Ze nam zich heilig voor om ergens een dik halfuur te vinden om even haar hoofd leeg te maken. In de agenda stond een uurtje sportschool. Ze zou een uur uittrekken voor de lunch. Ze zou, zoals haar moeder haar altijd aanspoorde te doen, 'voor zichzelf zorgen'.

Maar voorlopig stond er:

- 09.00 LA vs. Santos, Court 7
Percey-echtscheidingszaak. Kind evaluatie psycholoog?
Honorarium! Check bij Linda die pro-Deotoestand
Fielding – Waar is de getuigenverklaring? VANDAAG
STUREN!

De komende twee weken stond elke bladzijde vol met een genadeloze, eindeloos herschreven reeks lijstjes. Haar collega's bij Davison Briscoe waren bijna allemaal overgestapt op elektronische agenda's waarmee ze zich door het leven laveerden, maar zij gaf de voorkeur aan de eenvoud van pen en papier, ook al klaagde Linda dat haar agenda onleesbaar was.

Natasha nam een slokje van haar koffie, zag de datum en schrok. Ze noteerde:

- Bloemen/verontsch. mama's verjaardag

De trein boemelde richting Londen, en het vlakke land van Cambridgeshire ging over in de grauwe industriële buitenwijken van de stad. Natasha staarde naar haar paperassen en moest moeite doen om zich te concentreren. Ze zat tegenover een vrouw die het kennelijk geen punt vond om te ontbijten met een hamburger met extra kaas, en een puber wiens uitgestreken gezicht een wonderlijk

contrast vormde met de keiharde bassen die uit zijn koptelefoon kwamen. Het zou een gruwelijk warme dag worden: de hitte dreef de overvolle coupé in, en leek zich te vermenigvuldigen door al die lijven.

Ze sloot haar ogen en wenste dat ze kon slapen in de trein. Toen opende ze ze weer omdat haar telefoon geluid maakte. Ze rommelde wat in haar tas, en vond hem tussen haar make-up tasje en haar portemonnee. Ze had een bericht:

Zaak gemeente Watson verplaatst. Geen hoorzitting om 9 uur.
Ben

Natasha was nu vier jaar de enige advocaat die gespecialiseerd was in jeugdrecht bij Davison Briscoe. Kinderen vonden het minder erg om naast een vrouw voor de rechter te verschijnen. Natasha vond het prettig om een relatie op te bouwen met haar cliënten en de lastige aspecten van hun verdediging spraken haar nog altijd erg aan.

Dank. Ben over halfuur op kantoor

stuurde ze terug, en ze slaakte een zucht van verlichting. Toen vloekte ze zachtjes; dan had ze dus net zo goed kunnen ontbijten.

Ze wilde haar telefoon net wegstoppen toen hij overging. Het was Ben, haar stagiair: 'Ik wilde je er alleen even aan herinneren dat we – eh – dat Pakistaanse meisje hebben verzet naar halfelf.'

'Het meisje van wie de ouders de zorgprocedure aanvechten?' Naast haar begon een vrouw nadrukkelijk te hoesten. Natasha keek op, zag dat er GEEN MOBIELE TELEFOONS in het raam geëtst was, boog haar hoofd en bladerde door haar agenda. 'Om twee uur hebben we ook de ouders van die ontvoeringszaak. Kan jij daar de papieren van bij elkaar zoeken?'

'Al gedaan. En ik heb croissants gehaald,' voegde Ben eraan toe. 'Ik neem aan dat je nog niks hebt gegeten.'

Dat had ze nooit. Als David Briscoe de stagiairs ooit de deur uit zou doen, zou ze vermoedelijk omkomen van de honger.

'Het zijn amandelfcroissants. Je lievelingsbroodjes.'

‘Ben, met dat slaafse geslijm zul je het nog ver schoppen.’

Natasha hing op en klapte haar koffertje dicht. Ze had net de papieren over het meisje opengeslagen toen er weer gebeld werd.

Dit keer een hoorbaar ‘tss’. Ze mompelde verontschuldigend zonder verder iemand aan te kijken. ‘Natasha Macauley.’

‘Met Linda. Ben net gebeld door Michael Harrington. Hij wil wel voor je aan de slag in de echtscheidingszaak van de Perceys.’

‘Geweldig.’ Het was een scheiding waar veel geld mee gemoeid was, en complexe voogdijregelingen. Ze had een juridisch zwaar-gewicht nodig die de financiële kant van de zaak zou afwikkelen.

‘Hij wilde vanmiddag een paar dingen met je bespreken. Kan je om twee uur?’

Ze dacht hier even over na en merkte dat de vrouw naast haar op onvriendelijke toon aan het mompelen was.

‘Dat kan vast wel.’ Ze herinnerde zich dat ze haar agenda weer in haar koffertje had gestopt. ‘Nee, wacht. Er komt iemand langs om twee uur.’

De vrouw tikte op haar schouder. Natasha legde haar hand om de telefoon. ‘Nog twee tellen,’ zei ze feller dan bedoeld. ‘Ik weet dat dit een stiltecoupé is en het spijt me, maar ik moet dit telefoon-tje nog even afhandelen.’

Ze stak de telefoon tussen haar oor en schouder, viste haar agenda weer uit haar koffertje en draaide geërgerd haar hoofd om toen de vrouw weer begon te tikken.

‘Nog twee tellen, zei ik.’

‘Uw koffie staat op mijn jas,’

Ze keek omlaag. Ze zag dat het bekertje gevaarlijk balanceerde op de zoom van het crèmekleurige jasje. ‘Ah. Sorry.’ Ze pakte hem op. ‘Linda, kan het een andere keer? Ik heb vast wel ergens een gaatje.’

‘Haha!’

De klaterlach van haar secretaresse galmde nog na in haar oren toen ze ophing. Ze streepte de hoorzitting door en voegde de afspraak toe en wilde de agenda net weer wegstoppen toen ze iets zag op de krant tegenover zich.

Ze leunde voorover en keek of ze de naam in de eerste alinea wel goed gelezen had. Ze kwam zo ver naar voren dat de man die de

krant vasthad hem omlaagsloeg en haar fronsend aankeek. ‘Neem me niet kwalijk,’ zei ze, nog steeds met haar blik op het artikel. ‘Zou ik... zou ik heel even naar uw krant mogen kijken?’

Hij was te ontzet om te weigeren. Ze nam de krant over, keerde hem om en las het artikel twee keer. Toen ze hem weer teruggaf, zag ze lijkleek. ‘Dank u,’ zei ze zachtjes. De puber naast haar trok een gezicht alsof hij niet kon geloven dat ze de treinetiquette zo had geschonden.

Lees verder in *Dans met mij* van Jojo Moyes

Eerste druk oktober 2016

Oorspronkelijke titel *The Horse Dancer*

Oorspronkelijke uitgever Hodder & Stoughton, an Hachette UK company

Copyright © 2009 Jojo Moyes

The moral right of Jojo Moyes to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2016 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Villa Grafica, Jochem Bolleman

Omslagillustratie Villa Grafica, Jochem Bolleman

Auteursfoto omslag © Stine Heilmann

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4138 6

ISBN e-book 978 90 261 4140 9

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.